

ĽUDIA NEZOMIERAJÚ

Prebudenie do plnej reality ľudskej existencie

Autor: Yehuda Tagar

Preklad: Silvia K. Galatová

„Stále sa treba pýtať, ako sa ľudská bytosť správa v tomto procese smrti. Ona zostáva... Jej integrita je zachovaná; keďže nestratila absolútne nič z toho, čo bolo a patrilo k jej podstate počas viditeľného života. — odstránila iba formu viditeľnosti.

Immanuel Hermann Fichte¹ (1796-1879)

„Toto ľudské poznanie ducha nás teda stavia tvárou v tvár výzve: Podarí sa nám prísť na to miesto, kde je ľuďom dané zjednotiť sa v spoločnej skúsenosti duchovna – lebo tam sme očakávaní, tam nás čakajú — alebo po mnohých zrodeniach a úmrtiach dospejeme až k bodu, kde zaznie slovo výčitky: Očakávali sme vás, ale vy ste neprišli!“

Rudolf Steiner, 23. novembra 1923

Ľudia nezomierajú. Je to mýtus, ktorý sa stal nepopierateľnou dogmou európskeho materializmu vyvíjajúceho sa za posledných 600² rokov. Telá zomierajú. Ale všetko z povahy vedomia a vzťahu v ľudskom živote je tvorené duchom a dušou, nie chémiou. Prečo by to všetko malo zmiznúť v ničote len preto, že sa rozpadá fyzický organizmus? Ak nepovažujeme seba, našich rodičov, naše deti a blízkych, len za telá, kým žijú, prečo by sme ich mali považovať len za telá, keď ich telá umrú? Napriek tomu tento predpoklad smrti duše ovláda našu kultúru, náš akademický život, náš svetonázor, náš diskurz. Je to pre mňa bolestný, umenšujúci, frustrujúci rozpor.

Mŕtvi sú s nami, sú bližšie, než boli pred smrťou. To je moja skúsenosť. Počúvajte svoje srdce a nájdete ich tam. Sú veľmi blízko. V skutočnosti nie sú mŕtvi a vy skutočne nezomriete. Vaše telo zomrie, ale vy nezomriete. Buďte pripravení.

Ako môžu ľudia rozvíjať svoje povedomie o hlavnom prvku v sebe, ktorý nemôže zomrieť? Niektorí majú túto istotu od narodenia a nikdy nezmizne, napriek materialistickej kultúre a vzdelávaniu všade okolo nich. Iní získajú istotu o existencii svojej duchovnej reality prostredníctvom nejakého pozoruhodného duchovného zážitku, počas meditácie, vďaka kríze, niekedy prostredníctvom zážitku blízkeho smrti. Iní k tomu prichádzajú čisto filozoficky a logicky, oslobodzujúc sa od domnienok, pút a intelektuálneho väzenia dogmatického materializmu silou čistého nezávislého myslenia. Iní sú inšpirovaní k prebudeniu k duchovného rozmeru seba samých a reality prostredníctvom výnimočných učiteľov, hudby, literatúry, prírody, alebo umenia.

Byť pripravený zomrieť bolo oficiálnym cieľom všetkých iniciačných mysterijných centier starovekého sveta. Tí, ktorí nestratili strach zo smrti, sa nepovažovali za kvalifikovaných vodcov spoločnosti na žiadnej úrovni. Zakladateľ filozofie, nového iniciačného procesu od roku 600 pred Kristom, Sokrates, to vyhlásil za najvyšší účel všetkých filozofických snáh: byť pripravený zomrieť, keď tá chvíľa nadíde. Bol pripravený, keď prišla jeho chvíľa, pretože sa dotkol večnej časti seba, kým ešte stále žil čistou silou svojich myšlienok.

Johann Gottlieb Fichte (1762-1814), zakladateľ „kontinentálnej filozofie“ nazývanej „nemecký idealizmus“ a tvorca ontológie ľudského „ja“, raz povedal: „Ak si chceš dokázať, že si nesmrteľná bytosť, konaj tak.“ Tento výrok je pre mňa jednou z najinšpiratívnejších myšlienok praktickej filozofie, s akou som sa kedy stretol.

Zatelefonovala mi klientka z inej krajiny a požiadala ma o pomoc formou psychofonetického sedenia. Pracovala ako opatrovatelka 90-ročnej ženy, ktorá pomaly umierala vo svojom domove. V tom istom dome pred časom zomrela sestra, manžel i synovec umierajúcej ženy. Moja klientka musela zostať v tom dome aj na noc. Avšak nemohla spať, pretože prítomnosť troch duchov zosnulých osôb ju udržiavala v bdelosti, bola pre ňu viditeľná, strašidelná. Bála sa, že príde o rozum.

Najprv som ju uistil, že naozaj neprichádza o rozum. V tom dome býva jedna živá osoba a tri mŕtve. No a čo? Väčšina ľudí je voči takejto možnosti úplne slepá alebo uzavretá. Ale moja klientka je tomu prirodzene otvorená, takže s ňou komunikujú, pretože môžu, pretože nemajú s kým iným komunikovať a evidentne niečo potrebujú. Je tu, aby pomohla jednej osobe, takže si myslia, že môže pomôcť aj im. Môže to byť rovnako skutočné stretnutie ako so živými, len títo traja už nemajú telo. Pretože som o tom hovoril ako o každej inej normálnej ľudskej záležitosti, upokojila sa.

Potom som klientke pomohol vyjasniť si jej úlohu, pracovné zadanie a jej voľbu tam byť. Vytvoril sa medzi nami spoločný obraz: klientka je v tomto dome z vlastnej vôle, je profesionálna opatrovatelka, zodpovedá za maximálne možné blaho osoby v jej starostlivosti, je tu, aby bola nápomocná v tom, čo dokáže. Toto prinieslo mojej klientke zastreenie, uzemnenie a zorientovanie sa v situácii.

Následne prišiel na rad strach. Opäť sme si spoločne overili realitu: čoho sa tu treba báť? Nejakí ľudia v dome, kde pracuje, potrebujú pomoc. Keby o pomoc požiadali ľudia žijúci v susedstve, bolo by to desivé? Jediná relevantná otázka je, či im moja klientka dokáže pomôcť, alebo nie. Na túto otázku klientka nevedela odpovedať. Dobré, povedal som, poďme zistiť, akú pomoc potrebujú. To bolo pre ňu úplne nové. Navrhujem, že s nimi môže komunikovať? Prečo nie, povedal som, očividne sa s vami už rozprávajú alebo sa o to pokúšajú. Chcú jej spraviť niečo zlé? Nie. Jej verný pes je s ňou a v noci, keď ju prídu navštíviť, pes pokojne spí. Ak by boli naozaj zlí a predstavovali by pre ňu nebezpečenstvo, spal by jej pes pokojne? Určite by štekal, aby ich odohnal, povedal som. (Pomohlo, že psov dobre poznám, nakoľko som sám mal dlhé roky po boku týchto verných priateľov.). Súhlasila. Strach bol preč.

Potom si uvedomila, že niečo potrebujú. Sú teraz tu?, opýtal som sa. Áno. Povedz im, že sú vítaní, povedal som. Mali z toho radosť. Čo chcú? Chcú nejakú párty, oslavu, povedala. Ešte sa poriadne nerozlúčili. Avšak moja klientka nemala pocit, že by to pre nich mohla urobiť, pretože ich nepoznala, keď boli nažive. Kto by mohol? Povedali meno žijúceho príbuzného, ktorého moja klientka pozná, pretože dom pravidelne navštevuje. Porozprávaš sa s ním o tom? Áno. Majú z toho radosť? Áno. Dnes v noci sa ti bude dobre spať, povedal som, som si istý.

Tú noc spala dobre. Nasledujúci deň mi oznámila, že príbuzný prišiel, že s ním hovorila a že veľmi rád zorganizuje riadnu rozlúčku s mŕtvymi.

Čo som pre ňu urobil? Nie veľa, lebo veľa nebolo treba. Legitimizoval a normalizoval som ľudskú komunikáciu cez prah smrti. Všetci sme tam boli a čoskoro tam všetci budeme. Všetci môžeme mať po smrti nejaké nedokončené veci, nejaké pripútanosti k živým ľuďom, nejaké nenaplnené ľudské potreby. Nie všetci zomrieme pripravení na smrť. V skutočnosti nás len veľmi málo v bežnom modernom ľudskom živote nás pripravuje na tento nevyhnutný prechod.

Nebolo to prvýkrát, čo mŕtvi „prišli“ na moje psychofonetické sedenie. Prvýkrát som to zažil pred 30 rokmi v Austrálii, keď som práve začal pracovať ako psychofonetický counselor. Vstupovaním do skúsenosti klienta stále hlbšie začalo byť jasné, že je tam niekto iný s vlastnou realitou, ale nie fyzickou. Prijal som to. Mŕtva osoba, hlboko pripútaná k mojej klientke, sa o ňu veľmi bála, cítila sa vinná a mala starosti. Uvedomil som si, že žiada o pomoc. Moja klientka akceptovala, že sme tam traja. Odkázala mu, že už je v poriadku a už sa o ňu nemusí báť. Veľmi sa mu uľavilo. (Celá táto komunikácia prebiehala cez moju klientku, nie priamo cez mňa). Povzbudzovali sme ho, aby vnímal bytosti, ktoré sú tu pre neho, aby ho podporili na jeho ďalšej

ceste. Vnímal ich. Uľavilo sa mu. Pobral sa ďalej. Klientka sa zbavila bremena, ktoré v sebe niekoľko rokov niesla. Bolo to veľmi liečivé sedenie.

Psychofonetické stretnutia sa stali príležitosťou pre ľudí, ktorí sa potrebovali naposledy rozlúčiť, na dokončenie nedokončených záležitostí, príležitosťou na hojenie rán po potratoch a interrupciách, na vyslovenie slov, ktoré bolo potrebné vysloviť, na dodatočné odpustenie a požehnanie. Vždy je to krásne, dojímavé, hlboko ľudské a liečivé.

Keď som sa v roku 2002 presťahoval do Juhoafrickej republiky, uvedomil som si, že pre Afričanov, najmä pre pôvodných Afričanov, sú mŕtvi skutoční a prítomní všade a vždy. Svojich mŕtvych nazývajú Predkovia. Vzťah medzi živými a mŕtvymi je pre väčšinu z nich každodennou realitou. Nehovoria o tom veľa otvorene, pretože oficiálne kresťanská cirkev takúto komunikáciu neschvaľuje, ale všetci to vedia a všetci sú toho súčasťou. 200 000 registrovaných domorodých liečiteľov nazývaných „Sangomas“ pravidelne navštevuje asi 80 % černošskej populácie. Súčasťou tejto formy liečiteľstva je interakcia s predkami.

Počas môjho pôsobenia v Južnej Afrike som pracoval aj s deťmi v detských domovoch, ktoré boli v ranom veku týrané. Často nemohli v noci spať zo strachu, že sa násilník vráti a ublíži im. Keď som ich vyzval, aby si privolali ochranu podľa ich výberu, vždy povolali príbuzných, ktorí zomreli. Svojich predkov. Vždy našli strýka alebo babičku na druhej strane, ktorí im radi dali lásku a ochránili ich v spánku.

V roku 2003 ma požiadali, aby som sa pokúsil pomôcť problémovému mladému mužovi vo veku okolo 20 rokov, žijúcemu severne od Johannesburgu, ktorý roky nemohol spať. V rozhovore mi prezradil, že v čase malej občianskej vojny medzi černoškými kmeňmi (kde zahynulo okolo 15 000 ľudí) bol členom tínedžerského gangu, ktorého úlohou bolo zabíjať ľudí z iných gangov. Mal vtedy 15 rokov a robil, čo mu povedali. O 10 rokov neskôr ho ľudia, ktorých zabil, prenasledovali v noci a on sa neodvážil zavrieť oči. Žil v neustálom strachu z nich a ich pomsty a so srdcovým pocitom viny a výčtkami svedomia za to, čo urobil.

Navrhol som, aby na naše stretnutie zavolať ľudí, ktorých zabil. Tento nápad ho šokoval. Povedal som, že takéto stretnutie medzi ním a zabitými sa tak či tak koná každý večer. Niet čo stratiť. Má lepší nápad, ako sa pohnúť ďalej? Lepší nápad nemal. Neochotne súhlasil. Zúfalstvo, ktoré zažíval, bolo väčšie, ako jeho strach.

S bledou tvárou, trasúc sa a držiac ma za ruku, zavrel oči a pozval ich. Prišli. Nedokázal im pozrieť do očí. Požiadal som ho, aby im povedal svoju pravdu. Plakal, triasol sa, vzlykal. Dokázal povedať len: „Je mi to ľúto. Je mi to veľmi ľúto. Nevedel som, čo robím. Nevieť, či mi dokážete odpustiť. Nevieť si odpustiť. Je mi to veľmi ľúto“.

Potom sa upokojil, konečne pokojne dýchal, oči stále sklopené. Nasledovala dlhá chvíľa ticha. "Sú ešte tu?" Opýtal som sa. „Sú“. „Pozri sa na nich, myslím, že na to čakajú. Možno ti chcú odpovedať.“ Pevne ma držal za ruku a pomaly dvíhal pohľad. Nakoniec im pozrel do očí. Otvoril ústa v úžase ako človek, ktorý jednoducho nemôže uveriť tomu, čo vidí. „Čo hovoria?“ Spýtal som sa. "Hovoria, že už je to v poriadku. Odpúšťajú mi. Chceli, aby som vedel, že sú v poriadku. Nehnevajú sa na mňa."

Odvtedy spal pokojne.

Každý rok 1. novembra chodia Slováci na cintoríny uctiť si svojich zosnulých. Potichu prichádzajú na miesto tisícok trblietavých svetiel a kvetinami obsypaných hrobov, stoja tam na chvíľu spolu a potom odchádzajú. Bol som tam s nimi niekoľkokrát. Vždy cítim hlbokú úctu k týmto ľuďom, ktorí si ctia svojich mŕtvych ako skutočných ľudí. Je tu hlboký duch dôstojnosti a úcty nielen k zosnulým, ale aj k nám všetkým. Ľudia nezomierajú. Neumierame. Naše telá nás nechávajú odísť do čistej existencie duše, ktorá tu bola po celý čas, ale ponorená v rušnom živote tela. Ľudí, ktorých milujeme počas nášho života, milujeme ďalej, aj po našej smrti, a oni milujú nás. Ľudská realita a vzťahy sú len čiastočne založené na tele. Domnievať sa, že ľudia

jednoducho zmiznú, keď ich telo prestane fungovať, je šialenstvo a neúcta k tomu, kým naozaj sme. Ľudské bytosti nie sú súbor minerálov.
Uvoľnime sa do našej skutočnej reality.

¹Anthropologie, Die Lehre von der menschlichen Seele (1856)

²Publikácia Mikuláša Kopernika „O revolúciách nebeských guľ“ z roku 1543 znamenala začiatok vedeckej revolúcie.